

J. Janovsky (ta gospod je bil v enakem zavodu v Neulerchenfeldu), iz Šent-Vida in V. Ribnikar iz Logatca. Leta 1889. so vsi gg. udeleženci dobili v ta namen podpore od deželne odbora (40—50 gld.). Hvalevreden namen inenovanega društva je ta, da bi se sedajšnja vzgoja ljudsko-šolske mladine nekoliko bolj ozirala tudi na telesno vzgojo in še bolj ustrezala potrebam v praktičnem življenju. Da so se stroški, ki jih je imel v tej stvari sl. deželni odbor, dobro naložili in da trud gg. udeležencev ni bil brez-uspešen, vidimo iz tega, da so se v teku dveh let že ustanovile na Kranjskem tri šolske delarne: v Ljubljani na II. mestni deški šoli, kjer so delali in delujejo gg. Cepuder, Hribar in Žumer, v Dolenjem Logatcu pod vodstvom g. Ribnikarja in v Smartnem pri Litiji pod vodstvom g. J. Adlešiča. To nam je dokaz, da naše učitelstvo vedno bolj spoznava važnost prave ljudsko-šolske vzgoje v blaginjo

bodočnosti našega naroda in da se v ta namen ne ustraši niti truda niti gmotne požrtvovalnosti. Kajti kdor gre v počitnicah na Dunaj, ne gre na počitnice, ampak je pet tednov z delom prav dobro vprežen in tudi ne more izhajati s podporo 40 ali 50 gld., ampak mora sam tudi v žep poseči. Za povzdigo našega šolstva pa je tudi ta napredek potreben in slavnj deželni odbor bode brez dvoma tudi letos mogoče še izdatneje stvar podpiral. Ako imate torej hvalevredno namero, da se letošnjega tečaja (od dne 17. malega srpana do dne 21. velikega srpana) udeležite, vložite pravočasno dve prošnji in sicer: 1. nekolekovano na načelnika društva »Verein zur Gründung und Erhaltung unentgeltlicher Knabenbeschäftigungs-Anstalten« g. Aleksander Riss, »Wien VII. Neubaugasse 25« za vzprejem v tečaj (brez priloge), 2. kolekovano potem c. kr. okrajnega šolskega sveta po šolskem vodstvu na sl. deželni odbor za primerno podporo.

Naši dopisi.

Iz Dolenjega Logatca. Dne 15. sušca t. l. je zapustil Logatec c. kr. okrajni glavar g. dr. Miha Gstettenhofer ter se preselil na svoje novo službeno mesto v Kranj. Da si je v svojem 11^{1/2} mesečnem tukajšnjem službovanju pridobil občno spoštovanje, ljubezen in hvaležnost, kaže poslavljanje županstev, krajin šolskih svetov, šolskih vodstev i. dr.; to svedoči množica odličnjakov, katera ga je spremljala na logaški kolodvor. Saj pa je to čast tudi zaslužil vrli mož. On ni izpolnjeval le tega, kar velevala postava, kar so mu ukazovale naredbe predstojnikov, on je učinil tudi kaj tacega, kar je ali bode pozneje pomagalo ljudstvu — zlasti ubožnemu. Ko je preteklo poletje deževje in povodenj uničila up kmetovalcu, vzela ves pridelek Planincem, prišla je vsled njegove prošnje izdatna pomoč od presvetlega cesarja. Ker se Notranjem znanjšuje od leta do leta zaslužek, katerega imajo z vožnjo in gozdom, in so slabe letine, hotel je blagi gospod v takih krajih vpeljati domačo obrt — izdelovanje lesene robe, s katero bi si stanovalci mogli prislужiti toliko, da bi jim ne bilo treba zapuščati domačega kraja, trpeti pomanjkanja. Izprosil je veliko podporo za ustanovitev lesne obrtne šole v Planini. Da se je ustanovila šolska delarna v Dolenjem Logatcu, zasluga je v prvi vrsti g. dr. Gstettenhoferja.

Šoli je bil vsikdar prijazen — učiteljem vedno naklonjen. Plače naše so ga vedno bōdle in tudi novejša izboljšanja mu ni bilo zadostno. Trdil je, da človek s 400 gld. ne more živeti. Učitelj je prisiljen še stranskega zaslužka si iskati — in to ne baš v korist šol. Kot večaku zdi se mu tudi nepravilna razdelitev učiteljskih plač v posamezne razrede — jeden razred naj bōde in ta tolik, da učitelj s starostnimi

dokladami vred doseže vsaj ōno vsoto, katero dobiva c. kr. gozdarski oskrbnik (Forstwart).

Naštevati vsa dela, katera je na šolskem polji za časa svojega bivanja tukaj izvršil, bilo bi odveč; doba je bila kratka, a nam nepozabna. Dragim tovarišem kranjskega okraja le častitamo, da so dobili svojim načelnikom moža, ki ceni šolo — in šolo oskrbuje osebo.

R—r.

Iz Smlednika. (Karol Veber †) Kruta smrt je odvela z neizprosno svojo roko že zopet jednega izmed naše srede, moža poštenjaka, moža trdnega značaja in blagega srca. Ljubecim roditeljem je vzela ljubljene sina, osiroteni hčerki skrbnega očeta, šoli pirniški vnetega učitelja in vsemu učiteljskemu stanu ljubega tovariša. — Dne 14. mal. travna je izdihnil svojo blago dušo Karol Veber, učitelj v Pirnicih po dolgi mučni prsni bolezni, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, šele v 29. letu svoje dōbe. Pokojnik je bil porojen v Cerknici. Prvi pouk je dobil od svojega očeta, kateri je služboval dlje časa kot učitelj v kočevskem okraju. Kot pripravnik pa se je šolal v Kopru. Služboval je od leta 1881. Stopivši iz pripravnice je dobil službo na Vojskem v logaškem okraju, kjer je služboval 3 leta. Na to pa se je preselil v Hotedersico. Po preteku 2 let se je zopet vrnil na Vojsko. Zdaj pa so nastopili židostni časi za njega in njegovo rodbino. Hkrati sta začela bolehati on in njegova soproga, katera mu je tudi čez leto dnij umrla za jetiko. Toda tudi on je toliko oslabil, da je moral prositi za jednoletni dopust. V tem času zdravil se je vedno ter se res toliko pozdravil, da je v pričetku letošnjega šolskega leta prevzel službo v Pirnicih. Pa z njegovim zdravjem je

bilo pri kraji. Poučeval je komaj par mesecev, pa se je moral že zopet vleči in zdaj ni več vstal iz postelje. Trpel je velike bolečine, toda mirno in vdan v voljo božjo, dokler ga smrt ni rešila ter ga preselila v boljše deželo.

Pokojnik je bil veren mož, pohlevnega in lepega vedenja, tako da se je vsakteremu prikupil. Za svoj poklic je bil ves vnet. V šoli je bil nekoliko bolj strog, ali vendar ljubeznjiv do otrok — in otroci so ga zelo spoštovali in tudi ljubili. Zakaj bi ga pa ne, saj je tudi njegovo srce bilo le za nežno mladino vneto. Povsod jo je učil z besedo in djanjem, navduševal jo za vse lepo, blago in dobro, kazal ji je pot, po katerem naj hodi, da bode srečna. V resnici: on je mladino poučeval in vzgajal.

Dne 16. mal. travna zjutraj se nas je zbralo, da spremimo blagega k večnemu počitku, 11 učiteljev, 2 učiteljici in šolska mladina iz Pirnič. S svojo navzočnostjo je počastil sprevod rajnega tudi blagorodni g. glavar Mahkot ter mu izkazal zadnjo čast. Veličasten pogreb, lepovenčana rakev in lepo petje — vse to nas je sleharnega do solz ganilo. Marsikateri solza je zdrknila po lici na hladno — brezčutno zemljo. Klanjajoč se neskončni previdnosti božji, zaklicali smo mu še jedenkrat: »Počivaj v miru, blaga duša!«

B.

Iz litijskega šolskega okraja. (Ignacij Vencajz †). Zadnja številka »Učit. Tovarisa« nam je prinesla žalostno kratko poročilo, da je po daljšem bolehanju umrl g. nadučitelj Vencajz pri Sv. Križi pri Turnu, kar nas je jako iznenadilo, ker smo še vedno upali, da naš obče priljubljeni tovariš vendar še okrevi. Toda božja previdnost je sklenila drugače, poklicala ga je v večnost ter vzela neutrudno delujočega moža za probujo naroda težavnemu poslu.

Zadnje pozemeljske ostanke smo izročili materi zemlji na farnem pokopališču sv. Kriškem dne 11. mal. travna. Pogreba se je udeležila skoro vsa župnija, dalje vsa šolska mladina s črnim trakom ovito šolsko zastavo in nekateri bližnji njegovi tovariši, ki so mu še s tem pokazali poslednjo čast, da so pred hišo in na grobu pod vodstvom g. učitelja Bartelja iz Šmartna zapeli srce pretresujoče žalostinke. V imeni učiteljev se je potem šel sinu pokojnikovemu, blag. g. Iv. Vencajzu, deželne sodnije svetniku pokloniti g. Pavčič iz Št. Ruperta, da mu je izrazil sožalje vsega učiteljstva, za kar se je ta iskreno zahvalil. —

Pokojni Vencajz se je porodil 24. mal. srpana 1824. l. na Vrhniki; oče njegov je bil učitelj. Ljudsko šolo je pohajal v Kamniku, kjer se je že jel glasbe vaditi pri P. Robertu. Pozneje je obiskoval četrti razred (Realschule) v Ljubljani, kjer je nadaljeval izvežbanje v godbi pri dobroznanem skladatelji Mašek.

Učiteljeval je umrl Vencajz po mnogih krajih najpred kot pomožni ter pozneje kot samostalni učitelj n. pr.: v Št. Vidu poleg Zatičine, v Trstu, Višnji

gori in poslednjih 14 let kot nadučitelj pri sv. Križi, kjer je bil pri ljudstvu posebno priljubljen.

Rajni je bil šestokrat občinski predstojnik, odbornik in ob enem tajnik, ki pa je pri vsem tem vedno vestno opravljal svojo učiteljsko službo.

Njemu se ni poznalo, da je bil učitelj stare šole, kajti napredoval je vedno z duhom časa, ker se je s pridnim čitanjem sam dalje izobraževal. Temu priča njegova obširna knjižnica, ki je bila pozneje podlaga farni knjižnici sv. kriški. Z ustanovitvijo farne knjižnice je rajni mnogo storil za probujo naroda, kajti ljudstvo še vedno rado čita izposojene knjige; še poznih let se bode spominjalo s hvaležnostjo knjižničnega ustanovnika vrlega učitelja Vencajza. Iz tega se razvidi, da je bil pokojnik pravi domoljub! —

Pokojnik se je poročil 1844. l. s hčerjo učitelja Antončiča Katarino; ta se je bil izsolal v samostanu očetov Cistercijenzev v Zatičini. Kakor smo bili že omenili, je Vencajz imel jedinega sina Ivana, ki skupno žalujeta z materjo-vdovo ob gomili prerano umrlega moža. Tako je preminulo dolgo plodonosno življenje vrlega slovenskega ljudskega učitelja, kojemu smo s temi vrsticami postavili mal spomenik.

Blag mu spomin!

—r.

Od obalov jadranskega morja. (C. in kr. majorja v p. Andrej Komel pl. Sočebrianskega vojaške knjige in naše učiteljstvo). — V 6. št. »Učit. Tovarisa« se nahaja notica: »Organizacija vojsva«. Tako se zove deveta knjiga vojsvenega zadržaja, ko je spisal in izdal p. n. gospod A. Komel pl. Sočebrianski, c. in kr. major v p. Pisana je v slovenskem in nemškem jeziku ter je namenjena našim slov. vojakom. Knjižica stane 20 kr. To knjižico uredništvo »Učit. Tovarisa« priporoča učiteljem-vojakom. —

Usojam si izpregovoriti o tej stvari besedo. Znano je, da je naš rojak p. n. gospod A. Komel pl. Sočebrianski, c. in kr. major v p. v Gradi — znan solkanski rodoljub in podpiratelj slov. mladine — izdal do sedaj že več slovenskih knjig vojsvene vsebine, kajti nad dvajset let že dela ta požrtvovalni mož na polji vojaškega slovstva. S tem hoče gospod major iztrebiti grdo popačeno tujščino iz našega materinega jezika, kajti vsakemu učitelju-vojaku je menda znano, kakšna »špraha« se pri vojaci govori. — V ta namen priobčil je že 20 vojaških knjig različnega obsega in sicer skupaj 19.460 izvodov. Ker pa gospod pisatelj pri nas ni mogel najti založnika, dal je tiskati vse te knjige — razen treh — na svoje stroške. Potrosil je za tiskarska dela več tisoč goldinarjev.

Med knjigami, katere je priobčil g. K., imenujem: 1. »Kratki pouk o zemljišču, slovensko-nemški, c. in kr. slovenskim vojakom v uporabo po vprašanjih in odgovorih:« (z 2 podobama). 2. »Službovnik v izpisku nemško-slovenski za c. in kr. vojsko«. (Prvi,

drugi in tretji del); 3. Že zgoraj omenjeno knjižico: „Organizacija vojske“; 4. Prisega in vojni členi; 5. „Garnizonska in stražna služba“; 6. Wernli-ova puška za c. in kr. vojsko; 7. „Slovnica vojaška“ itd. Vse te knjige so pisane v slovenskem in deloma tudi v nemškem jeziku; s tem je hotel g. major pokazati, da Slovenec tudi v svojem jeziku lahko pové, kar Nемец v svojem izjavi.

„Službovnik“ (Dienst-Reglement) je gospod pisatelj izdal v dveh delih in je obe knjigi predložil c. in kr. državnemu in vojnemu ministerstvu, koje je blagoizvolilo potrditi in tudi priporočiti kot pomožni knjigi v vojaških učilnicah; vendar je pa ministerstvo prepustilo, da za razširjenje teh knjig g. pisatelj sam skrbi.

Iz tega je tedaj razvidno, da je visoko c. in kr. ministerstvo dovolilo, da se knjige g. pisatelja razširijo med slovenske vojaške.

V to namero je gospod pisatelj priporočal svoje knjige v časopisih, obračal se je do znanih rodoljubov, naj bi oni blagoizvolili te knjige v vojaške kroge širiti itd. Tudi poverjeniki družbe sv. Mohorja so bili naprošeni, naj bi v prosepah teh knjig kaj storili. Nadalje se je obračal gospod major do znanih učiteljev, proseč, naj bi blagoizvolili posredovati, da bi mladenci, ki so k vojakom potrjeni, segali pred odhodom k vojski po kakej teh knjig. A žal! vse te prošnje g. majorja so le malo izdale, kajti tu in tam je bil njegov glas — glas vpajočega v puščavi!

Iz zasebnega pisma g. majorja do nekega primorskega učitelja posnamemo sledeče: „Vzprejem potrditve zahvaljujem se Vam prav lepo za oboje. Vi in gospod uč. X. v Y. sta jedina. Bog Vas živi! Od 953 pošiljatev (8.760 iztisov) se mi je vrnilo nad 80% — razmeroma največ s — Kranjskega! najmanj iz Istrije, s Koroškega itd. Na Goriškem ste vrli korenjaki. Izvemši g. A. B. in C. so doslej vsi vsaj vzprejeli (namreč doposlane knjige) in to me veseli. Nekega dne sem dobil vrnenih pošiljatev celo 25 na jedenkrat, — pa to nič ne dé — stvar je važna. Ravno kar (26. svečana t. l.) se tiska 21. knjižica. O priliki Vam pošljem jeden iztis v prijazen spomin. Da ste mi zdravi Vi in vsi naši itd.“

To je pač dokaz, da naši gg. tovariši premalo podpirajo rodoljubno podjetje g. Sočabranskega. Zato pa upam, da bodo te vrstice, ki so pisane iz dobrega namena, kaj pripomogle v zaželeno svrhu.

Naj bodo prepričani gg. tovariši, da podpiratelji g. Sočabranskega so podpiratelji dobre stvari in da širer Komelove knjige pospešujejo pri novincih narodno omiko in véde v naši hrabri vojski.

Sedaj, ko se prične v nas novačenje, imajo učitelji prav lepo priliko razpečavati med novince take knjige g. Sočabranskega. — Zato jim bode hvalo vedel ne le gospod pisatelj, nego tudi vojaki-novinci,

ki bodo te knjižice v vojni rabili z velikim uspehom. Tedaj sursum corda in naprej v blagor Avstrije!*)

Učitelj - vojak.

Iz Ljubljane. Te dni smo brali v »Slovenici« daljši članek, ki se bavi z dr. Majaronovim govorom o rajnem D. Trstenjaku pri spominskem večeru »slovenskega pisateljskega društva«. Kratek posnetek tega govora je bil priobčen v 4. št. »Ljubljanskega Zvona«. »Učiteljski Tovariš« kot strokovni list se po svojem programu, ki je natisnjen v letošnji prvi številki, nima baviti s politiko, oziroma s političnimi listi, in bi imenovanega članka niti ne omenjali, da bi se članek ne bavil tudi z osebo, ki je z našim mestnim šolstvom in učiteljstvom v najožji dotiki. G. dopisnik v »Sl.« se namreč v sklepu svojega članka bavi z našim mestnim šolskim nadzornikom g. prof. Levcem na tak način, da žali ne samo njega, ampak tudi mestno učiteljstvo. Iz spisa sklepamo, da g. dopisnik naših šolskih razmer, oziroma mestnega učiteljstva še od daleč ne pozna. Načela, po katerih mestno mladino vzgajamo, niso od danes do jutri, ampak so nam ukoreninjena v srce in um, in da bi ta načela ne bila prava, tega nam doslej niti duhovnik niti posvetnjak ni očital. To bistvo našega značaja pa se ne dá po vetru ali po okolnostih sukati, torej se g. dopisniku v »Slov.« kar nič ni treba bati, da bi nas kak višji vpliv kar čez noč prenaradil. In od kod naj bi prišel po nimenji g. dopisnika ta vpliv? Od g. nadzornika Levca! Malo časa je še on nadzornik, a v tem kratkem času smo ga bodisi pri nadzorovanji, bodisi pri občevarnji ali pri konferencah spoznali kot moža, ki z izredno taktčnostjo in marljivostjo izvršuje svoj nadzorniški posel, ki dobro pozna potrebe mestne mladine glede ljudsko-šolske vzgoje in ima temeljito znanje v ljudsko-šolskem poslovanji. Kar se pa tiče njegovih načel glede vzgoje ljudsko-šolske mladine, opozarjam samo na njegov govor ob blagoslovljenji in otvorjeni novega šolskega poslopja za prvo mestno deško šolo v Poljskih ulicah jeseni 1889. l. V navzočnosti najvišjih državnih in deželnih dostojanstvenikov, v navzočnosti učiteljstva in mnogih duhovnikov, roditeljev in šolske mladine se je popolnoma jasno izrazil, kako naj se mladina vzgaja. Njegovih besed tu ne bodem navajal, a trditi smem, da so prijale vsem udeležencem te slavnosti in da jih je popolnoma odbravala tudi naš skrbni g. katehet Šurekar. Kakšnega slabega vpliva na učiteljstvo in šolo se je torej od te strani bati, tega mestni učitelji ne umejemo in tega tudi ne ume nihče, komur so naše šolske razmere bolj znane, kakor g. dopisniku, kateremu v bodoče priporočamo menj strasti in osobne mrznje. Strast, propast — tudi na pedagogičnem polji!

S Trate. (Občina »Trata« in njeno šolstvo). V Poljanski dolini, tri debele ure od Loke od-

*) Sl. uredništva slov. listov prosimo, da ta dopis v svojih predalih ponatisniti blagoizvolé, da s tem kolikor toliko pripomorejo k dobri stvari. Pis.

daljena, je občina Trata. Ozka dolina, ki daje tu in tam jedva prostora šumeči Sori in cesti poleg nje vodeči, razteza se od Poljan gori toliko, da imamo na Trati največ ravnega sveta, dasi ga tudi tu ni veliko.

Občina naša meji na severni in severo-vzhodni strani s poljansko, na severni in severo-zahodni z osliško, na jugu pa z žirovsko občino. Od okrajne ceste, katera nas veže z Loko na jedni, Žirem in Idrijo na drugi strani, odcepi se na Hotavljah nova, v Cirkno vodeča vojna cesta.

Svet je hribovit. Zato ga je le malo obdelanega, niti toliko, da bi pridelki zadostovali domačim potrebam. Največ vrže živinoreja in čipkarstvo. S čipkarstvom se pečajo žene in vtroci. Žal, da cena blagu bolj in bolj pada.

Občina obsega 21 vasij, izmed katerih jih je 6 na ravnem, ostalih 15 pa je raztresenih po hribovih in gričih. Te so: Trata s 35, Sestranska vas z 12, Gorenja Vas s 50, Dolenja Dobrava s 34, Gorenja Dobrava s 16, Todraž s 6, Hotavlj s 46, Srednje Brdo s 17, Hlavče Njive z 11, Žirovski vrh sv. Antona s 16, Žirovski vrh sv. Urbana s 36, Brbovnica s 23, Zadobje z 19, Prelesje z 10, Lučine s 35, Dolge Njive z 11, Suhidol-Golivrh s 13, Suša z 11, Volaka z 22, Čabrače s 15 in Bačne s 14 številkami.

V njih prebiva okolo 3000 ljudi. Vasij opisaval ne bodem, ker bi se mi sicer popis preveč raztegnil. Le nekaj omenim. Da nas Bog in „Švarcevo“ vino nista zapustila, priča 8 gostilnic v jedni vasi — Gorenji Vasi. Pri vsaki drugi hiši „Bog roko ven molí“. To o občini.

Glavni namen mi je opisati šolske razmere. Občina broji 21 vasij. Jednajst v prvo naštetih je vsolanih v dvorazrednico Tratarsko, deset slednjih pa zaradi dalje nikamor. V teh je okolo 90 za šolo godnih otrok. Vsi ti odrasto brez rednega pouka.

No, nekaj bližnjih, v lučinsko faro spadajočih otrok poučuje č. g. župnik Dolinar v Lučinah, a otroci mu dohajajo v učilnico brez vsakih šolskih priprav. Te jim v svoji radodarnosti preskrbi sam. Učno sobo vzdržuje in oskrbuje sam. Poučuje po dvakrat na teden. Če se ne motim, ne dobi za trud svoj nikake nagrade.* V Bačnah, Čabrah, Suši in Volaki je nekako 28—32 otrok. Ti odrasto brez vsake šole zaradi dalje (1½—2½ ure). Toliko o nevsolanih vaseh.

(Konec prih.)

Iz Gorice. (Vabilo). Občno zborovanje »Učiteljskega društva za goriški okraj« bode dne 1. velikega travna t. l. ob 9. uri predpó-

*) Gotovó ta šola pri šolskem oblastvu ni zglasena kot zasilna šola. — Ured.

ludne v Gorici na slovenskem oddelku deželne kmetijske šole z nastopnim vzporedom: 1. Petje po notah. 2. Opis jedne občine. 3. Posamezni nasveti. K udeležitvi uljudno vabi

odbor.

Iz Kranja. (Vabilo). K obcnemu zboru »Učiteljskega društva za kranjski šolski okraj«, kateri bode v Kranji dne 1. vel. travna t. l. ob 10. uri v mestni hiši, vabi najuljudneje

osnovalni odbor.

V Kranji, dne 15. malega travna 1890.

Iz Kopra. (Vabilo). »Slov. učiteljsko društvo za koperski okraj« bode zborovalo v četrtek dne 8. velikega travna t. l. ob 9. uri zjutraj v dekanski ljudski šoli z nastopnim dnevnim redom: 1. Pozdrav. 2. Poročilo predsednikovo o odborovem delovanju. 3. Poročilo tajnikovo. 4. Poročilo blagajnikovo. 5. Referat. (Referira g. Finžgar). 6. Izpremenitev sedaj obstoječih pravil, kakor predlaga odbor. 7. Volitev odbora. 8. Morebitni predlogi. — K zborovanju vabi vse čč. gg. tovariše in prijatelje šole prav uljudno

odbor.

Iz Sežane.* (Vabilo k zborovanju). Učiteljsko društvo za sežanski okraj bode zborovalo v Sežani dne 1. velikega travna t. l. ob 10. uri dopoldne.

Vzporod: 1. Verificiranje zapisnika zadnjega zborovanja. — 2. Pojasnovanje g. c. kr. okrajnega šolskega nadzornika glede statističnega popisovanja ljudskih šol za l. 1890. — 3. Prostovoljno predavanje. 4. Letno poročilo tajnikovo, blagajnikovo in pevovodjevo. — 5. Volitev delegatov k obcnemu zboru „Zaveze“ v Celji. — 6. Volitev društvenega vodstva. — 7. Razni nasveti.

odbor.

Iz Ihana.* (Vabilo k zborovanju). Učiteljsko društvo za okraj Kamnik bode zborovalo dne 24. malega travna 1890. l. ob 9. uri dopoldne v Mengiši s sledečim dnevnim redom: 1. Nagovor predsednikov. 2. Tajnikovo in blagajnikovo poročilo. 3. Sestava posamnih učnih načrtov. (Poročevalec g. L. Leinar, c. kr. okrajni nadzornik). 4. Volitev delegatov k obcnemu zboru „Zaveze“ v Celji. 5. Prosti nasveti.

K mnogobrojni udeležbi vabi

odbor.

Iz Slavine. (Naznanilo). Kdor želi priti v posest dobrega harmonija po nizki ceni, naj se oglasi pri g. Matiji Hitiju, nadučitelju v Slavini pri Prestranku, kateri ima jednega na prodaj.

Iz Volč. (Harmonij) z dvema vrstama jezikov proda Marija, vdova rajnega učitelja Fajgeljna v Volčah (Tolmin).

*) Je bilo že za 8. številko stavljeno, a se po nepovoljni pomoti ni natisnilo. Ured.

